Dorus Vrede

TRANSLATED BY HILDA VAN NECK-YODER

Ik heb de monniken I did not follow

niet gevolgd op weg naar hun stille kloosters op de woeste bergen Op het witte oeverzand zie ik kinderen dartelen en huppelen en dat is een gedicht

Ik heb niet leren dichten

Wel heb ik eens
een sabaku zien vliegen
over een uitgedroogde kreekbedding
op zoek naar vissen
een pika lachte hem uit
langs de hoge oevers
galmde het lachen
als een gedicht

Een gedicht is ook het hoesten van een kind in het kille nachtelijke uur

Een gedicht is ook nadat je een dierbare naar zijn laatste rustplaats had gebracht omhoog zitten kijken of hij al in de hemel is opgenomen

> Een gedicht is leven waarin vreugde, verdriet en hoop een zijn

the monks on their way to silent monasteries in the wild mountains On the white sand of the beach I see children frolicking and skipping and that is a poem

I did not learn to make poems

But I did once see a sabaku flying above a dried-out creekbed looking for fish a pika laughed at him along the high banks the laughter resounded like a poem

A poem is also the cough of a child in the chilly hour of the night

A poem is also after you had taken a beloved to his last resting place to sit there looking up whether he has already been admitted to heaven

A poem is life in which joy, sorrow and hope are one